

Sygn. akt II CZ 6/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku D. B.

przy uczestnictwie E. B.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2017 r.,

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 14 października 2016 r.,

oddala zażalenie i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 1.800,- (jeden tysiąc osiemset) zł, tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 października 2016 r. Sąd Okręgowy w Ł. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy D. B., w sprawie z udziałem E. B., o zasiedzenie.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik procesowy wnioskodawcy wniósł o jego uchylenie oraz rozpoznanie w trybie art. 380 k.p.c. postanowień Sądu Okręgowego w przedmiocie oddalenia wniosku o zwolnienie wnioskodawcy z kosztów sądowych i w przedmiocie odrzucenia zażalenia na postanowienie dotyczące oddalenia tego wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, że na postanowienia sądów niższej instancji w przedmiocie zwolnienia od opłaty od skargi kasacyjnej nie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.). Jednak takie postanowienie może zostać skontrolowane pośrednio, w ramach rozpoznania zażalenia na postanowienie odrzucające skargę kasacyjną wskutek nieuiszczenia należnej opłaty, jeżeli w zażaleniu zostanie sformułowany wniosek na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2016 r., IV CZ 45/16, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2015 r., IV CZ 2/15, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2008 r., II CZ 40/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2011 r., II CZ 12/11, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r., V CZ 58/14, niepubl.). W niniejszej sprawie żalący uczynił zadość wskazanemu wymaganiu, podniesione zarzuty podlegają zatem rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy.

Żalący nie wykazał w oświadczeniu złożonym w trybie art. 102 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. „o kosztach sądowych w sprawach cywilnych” (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), że nie jest w stanie uiścić opłaty od skargi kasacyjnej w kwocie 2000 zł bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. W szczególności trzeba podkreślić, że informacje podane przez żalącego w oświadczeniu nie są wyczerpujące i precyzyjne. Żalący wskazał, że jest właścicielem „1/2 nieruchomości rolnej” w miejscowości P. Wbrew obowiązкови

nie ujawnił, jaka jest jej powierzchnia, szacunkowa wartość i sposób rolniczego wykorzystania. Ma to istotne znaczenie zwłaszcza w związku z podnoszonymi w odpowiedzi na zażalenie zarzutami, że żalący jest wpisany do ewidencji producentów rolnych, prowadzi gospodarstwo rolne oraz ma dochody z tytułu sprzedaży produktów wytworzonych w gospodarstwie jak też z tytułu dopłat unijnych.

Nieuiszczenie przez skarżącego opłaty od skargi kasacyjnej w kwocie 2000 zł słusznie uznane zostało przez Sąd Okręgowy za uzasadnioną przyczynę odrzucenia skargi kasacyjnej. Zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej okazało się pozbawione uzasadnionych podstaw i podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ i 394¹ § 3 k.p.c.

Z powyższych względów orzeczono jak w postanowieniu.

kc

aj

